

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania G. T.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
o wysokość renty i o prawo do renty rodzinnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
sierpnia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 602/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami postępowania
kasacyjnego strony przeciwnej.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 2 lutego 2023 r. oddalił apelację G. T. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 14 kwietnia 2022 r., oddalającego jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie z 3 października 2018 r., przyznającej wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2018 r. do dnia 30 września 2023 r. oraz od decyzji z 30 listopada 2018 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej po zmarłej matce M. T.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej ubezpieczony, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej po zmarłej matce M. T., podniósł zarzuty naruszenia: 1) art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 504 ze zm.; dalej jako ustawa o emeryturach i rentach z FUS), przez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że skarżący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy; 2) art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 100 ze zm.) w związku z art. 5 pkt. 3, w związku z art. 15 ust. 2, art. 15 ust. 3, art. 21 ust. 4, art. 26a ust. 1 i 1b tejże ustawy oraz w związku z § 1 pkt. 8 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 września 1998 r. w sprawie rodzajów schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz sposobu jego obniżania (Dz.U. Nr 124, poz. 820 ze zm.), przez ich niezastosowanie, a tym samym błędne przyjęcie, że mimo orzeczenia u skarżącego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na tle choroby psychicznej. nie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy; 3) art. 68 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz wadliwą subsumcję polegającą na uznaniu, że nie został spełniony ustawowy wymóg powstania całkowitej niezdolności do pracy skarżącego w okresie, o którym mowa we wskazanym przepisie, a w konsekwencji na przyjęciu, że wnioskodawca nie nabył prawa do renty rodzinnej na podstawie powołanej podstawy prawnej, podczas gdy G. T. (urodzony 29 września 1964 r.) jest leczony psychiatrycznie nieprzerwanie od 1989 r. (pierwsza hospitalizacja w lipcu 1989 r.), zaś w latach 1992-2001 miał przyznaną rentę uczniowską; 4) art. 2 Konstytucji RP, art. 12 ust. 2 i art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez ich niezastosowanie i błędną wykładnię oraz przyjęcie, że wnioskodawca, który stał się całkowicie niezdolny do pracy, nie nabywa prawa do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, podczas gdy z kolejno wydawanych orzeczeń ZUS - Komisji ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia wynika, iż całkowita niezdolność skarżącego do wykonywania pracy powstała w okresie, o którym mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3; 5) art.

15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), przez jego błędne zastosowanie i tym samym ograniczenie składu sędziowskiego do jednego sędziego, a w konsekwencji ograniczenie prawa wnioskodawcy do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, albowiem w przedmiotowej sprawie nie było to konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), co w konsekwencji powyższego mogło doprowadzić do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.); 6) art. 227 w związku z art. 278 § 1 k.p.c., przez oparcie wydanego w sprawie orzeczenia wyłącznie na wnioskach poczynionych przez biegłych sporządzających opinie w niniejszej sprawie, jakoby nie zachodziła u skarżącego przesłanka całkowitej niezdolności do pracy, podczas gdy wnioski te pozostawały w ewidentnej sprzeczności z ustaleniami biegłych dotyczącymi stanu zdrowia G. T.; 7) art. 227, art. 232 (zd. drugie) w związku z art. 278 i art. 286 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd nie dopuścił z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wymagały jej przeprowadzenia, a które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, a ponadto przez niewyjaśnienie spornej kwestii, tzn. w jakim okresie powstała całkowita niezdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy. Powyższe doprowadziło zatem do niewyjaśnienia wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oparcia rozstrzygnięcia na niekompletnym materiale dowodowym.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez ustalenie, że G. T. stał się niezdolny do pracy w okresie, o którym mowa w art. 68 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz przyznanie na rzecz wnioskodawcy renty rodzinnej; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, a ponadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm prawem przepisanych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na nieważność postępowania z uwagi na rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez Sąd drugiej instancji w składzie jednoosobowym zgodnie z przepisami ustawy przeciwCOVIDowej.

Ponadto, zdaniem odwołującego się, w sprawie zachodzi konieczność rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych: 1) Czy moc zasady prawnej przyjęta w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., obowiązująca od dnia jej podjęcia, powinna dotyczyć spraw rozpatrywanych wyłącznie po dniu jej podjęcia, czy jednak winna dotyczyć wszelkich spraw rozstrzygniętych od 11 maja 2022 r., tj. stanu faktycznego – stanu epidemii stanowiącego podstawę dla wydania rozstrzygnięcia uchwały? Tym samym, czy wyroki rozstrzygnięte po dniu 11 maja 2022 r., a przed dniem 26 kwietnia 2023 r. mogą być uchylone na podstawie przyjętej przez Sąd Najwyższy zasady prawnej? 2) Czy osoba, która ma orzeczoną umiarkowaną stopień niepełnosprawności na tle choroby psychicznej, powinna zostać uznana za całkowicie niezdolną do pracy w kontekście pracy w tzw. normalnych warunkach pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalno-rentowej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenia na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania

przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Dla występowania przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., na którą powołuje się skarżący, konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114 i z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639). Ponadto należy zauważyć, że istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we

wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383).

Mając powyższe na uwadze, wypada stwierdzić, że sformułowane przez skarżącego pytania jako „zagadnienia prawne” nie spełniają wyżej przedstawionych wymogów.

Odnosząc się do pierwszego zagadnienia prawnego, należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (LEX nr 3523123), której nadano moc zasady prawnej, uznał, iż rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19, ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Istotne jest jednak, że według Sądu Najwyższego przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia, co wiąże się z oceną skutków orzeczeń wydanych po dniu 26 kwietnia 2023 r. w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegialny. Uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, zostało ocenione przez Sąd Najwyższy za niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby bowiem wielu obywateli do ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych, niezależnie od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Ponadto możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014 nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy

uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli, jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża tej uchwały. A zatem nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że zachodzi nieważność postępowania uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ Sąd Apelacyjny wydał zaskarżony wyrok w składzie jednoosobowym przed dniem 26 kwietnia 2023 r.

Nawiązując do drugiego pytania, trzeba przypomnieć – za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013 r., I UK 101/13 (LEX nr 1555081), że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty – służy bowiem do innego celu niż nabycie na jego podstawie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (w szczególności renty z tytułu niezdolności do pracy). Z brzmienia art. 13 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie da się, co prawda, wyprowadzić wniosku, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wpływa na ocenę istnienia niezdolności do pracy, jednak przy ocenie niezdolności do pracy, dokonywanej na podstawie art. 12 powołanej ustawy i warunkującej prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, nie może być pomijane orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, wydane przez organy orzekające w oparciu o art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2009 r., I UK 233/08, LEX nr 736713). Niepełnosprawność nie jest odpowiednikiem niezdolności do pracy rozumianej jako utrata zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i brak rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), gdyż zdefiniowana została jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu niezdolność do wypełniania ról społecznych. Skutkiem niezdolności do wypełniania ról społecznych może być, ale nie musi, niezdolność do pracy. Jednak orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności może oznaczać zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 tejże ustawy.

Podsumowując, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty. Orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie może być jednak pomijane przy ocenie niezdolności do pracy warunkującej prawo do renty. Sąd powinien rozważyć, jaki wpływ na zdolność skarżącego do pracy ma stwierdzenie, że jest on osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2011 r., I UK 96/11, LEX nr 1102261).

Ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny – art. 278 § 1 k.p.c.). Ostateczna ocena, w jakim stopniu ubezpieczony jest niezdolny do pracy, musi uwzględniać także inne elementy, poza stricte medycznymi, należącymi do kompetencji biegłych z zakresu medycyny. O niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przesądza wyłącznie ocena medyczna, stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka; decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, LEX nr 558589).

W świetle powyższego, należy uznać, że zagadnienie formułowane przez skarżącego nie ma waloru nowości, gdyż relacja zachodząca między orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności a niezdolnością do pracy była przedmiotem licznych wcześniejszych orzeczeń Sądu Najwyższego.

Na marginesie warto zauważyć, że stanowisko Sądu Najwyższego w przedmiocie wskazanej wyżej relacji zostało uwzględnione przez Sąd Apelacyjny. Sąd zaznaczył, że legitymowanie się przez wnioskodawcę orzeczeniami o stopniu niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym z 19 lutego 2010 r., z 11 kwietnia

2015 r. i z 2 sierpnia 2018 r. oraz wydanego w rozpoznaniu wniosku z 12 maja 2003 r nie świadczy, że jest on całkowicie niezdolny do pracy. Niewątpliwie orzeczenie o niepełnosprawności nie może być pomijane przy rozstrzyganiu o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jego istnienie, mimo wpływu na ustalenie niezdolności do pracy, nie przesądza jednak o jej istnieniu.

Jak zauważa Sąd Najwyższy w cytowanym uprzednio wyroku z dnia 4 października 2013 r., I UK 101/13, kluczowa dla ustalenia niezdolność do pracy jest opinia biegłego właściwej specjalności. W rozpoznawanej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatry i specjalisty medycyny pracy oraz dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy. Ustalono, że wnioskodawca od 1989 r. jest leczony psychiatrycznie w związku ze zdiagnozowaną chorobą afektywną dwubiegunową, od lipca do grudnia 1989 r. był hospitalizowany w Klinice Psychiatrycznej w L. z rozpoznaniem zespołu paranoidalnego endogennego. Od marca do lipca 1990 r. był leczony w tej samej klinice z diagnozą zespołu paranoidalnego endogennego. Krótkotrwale był hospitalizowany w 1990 r. w Psychiatrycznym Zespole Opieki Zdrowotnej w W. z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej. Ubezpieczony od 1990 r. nie wymagał hospitalizacji z powodu leczonego schorzenia psychiatrycznego. W obecnym stanie zdrowia u wnioskodawcy nie stwierdza się nasilonych objawów zaburzeń nastroju, objawów wytwórczych, istotnych zaburzeń funkcji poznawczych. Samodzielnie funkcjonuje w życiu codziennym, podejmuje zatrudnienie zgodnie z wykształceniem, angażuje się w sprawy społeczne z dobrym efektem. Zdiagnozowane i leczone schorzenie psychiatryczne w istotny sposób ogranicza zdolności do pracy skarżącego zgodnej z poziomem wykształcenia. Wnioskodawca nie podołałby wymogom otwartego rynku pracy w wymiarze pełnego etatu, pracując pod presją czasu i konieczności osiągnięcia określonych wyników. Potwierdza to przebieg jego pracy zawodowej, gdyż na przestrzeni lat okresowo wykonywał on pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz czasowo podejmował pracę na umowę zlecenie. Wnioskodawca nie utracił jednak zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Analiza dokumentacji medycznej, a także przebieg jego zatrudnienia potwierdzają, że może on wykonywać pracę zgodną z poziomem kwalifikacji w warunkach dostosowanych do istniejącej niepełnosprawności, np. w zmniejszonym

wymiarze czasu pracy, może również pracować w adekwatnym dla siebie tempie realizacji zleceń, podejmować zatrudnienie w zakładach pracy chronionej. Dostosowanie warunków pracy do istniejącej niepełnosprawności w zakresie organizacji pracy w pełni wyczerpuje definicję częściowej niezdolności do pracy. Obecny stan psychiczny wnioskodawcy pozwala mu na wykonywanie szeregu prac pozostających znacznie poniżej poziomu jego kwalifikacji zawodowych, w tym w zakładach pracy chronionej. Może wykonywać szereg prostych, nieobciążających prac z przewagą wysiłku umysłowego, np. w charakterze pracownika ochrony nadzorującego monitory, fakturzysty, pracownika biurowego, recepcjonisty, pracownika rejestracji.

Należy dodatkowo przypomnieć, że nie można pod pretekstem naruszenia prawa materialnego dążyć do podważenia dokonanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie może zmierzać w istocie do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II PK 248/09, LEX nr 1663571).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 102 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]